Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1922 | 1. AARGANG

Er der noget i det?

For ca. 100 aar siden bekjendte en ung gut paa 14 aar til verden at Gud Faderen og Sønnen hadde aabenbaret sig for ham i et syn, og fortalt ham at ingen av verdens kirker hadde myndighet fra Gud til at utføre Hans ordinanser. Derefter bekjendtgjorde han at han mottok adskillige besøk av himmelske væsener — Moroni, døperen Johannes, Peter, Jacob, Johannes, Moses og Elias — hvilke besøkte ham efter tur, og hensigten med deres besøk var gjenoprettelsen av Jesu Kristi Kirke paa jorden. I verdens kirker blir dette i almindelighet betvilet og mødt med haan og spot. Deres tilhængere blir, naar de kommer sammen med vore ældster og omvender sig, gjenstand for al slags forfølgelse, og ikke faa er blit drevet fra sine hjem, mens disse ikke paa nogen maate foraarsaker baktalelse eller forfølgelse mot nogen. Trods al denne motstand blir der næsten daglig tillagt denne kirke nye medlemmer, og dens arbeide ruller hurtig fremad. Mens verdens kirker klager over tomme bænke og daarlig financiel stilling, vokser denne kirke baade i antal og rigdom. «Linje for linje», «stykke for stykke», «litt her og litt der», det store arbeide ruller fremad. — «En av en stad, og to av en slegt» folket forlater sit fødeland og samles i Zion, og tænkende hjerner har begyndt at stille dette spørsmaal: «Er der .noget i det?»

Mine venner er der? Jeg er en av dem som har omvendt sig, til hvem evangeliet blev bragt for 4 aar siden, og jeg stiller dette spørsmaal til Eder: «Er der noget i den beretning der nu er fortalt? Er det en sandhet eller er det den reneste løgn i dette 19. aarhundrede?» Det maa være en av delene. Hvis det er sandt, og ingen anden kirke end «Mormonkirken» har ret til at administrere i Guds navn, maa der meget hurtig bli gjort noget med alle disse andre kirker.

Kristus sa: «Jeg er veien». — «Jeg er døren i faarestien», — og «Hvo som stiger ind anderledes, han er en tyv og en røver.»

Nu, hvis Kristus er veien, eller hvis han gik den vei vi skulde gaa, da vil ingen anden vei føre os tilbake til vor himmelske Fader. Spør verdens prester hvilken vei fører tilbake til himlen. Stil spørsmaalet bent til dem og se om de ikke skrømter litt: «hm», «hæ», og saa endelig sier: «Tro paa den Herre Jesus Kristus».

Hvis dette er alt som er at gjøre, saa sier jeg Eder at I like saa godt kan ha Eders frihet her i livet. Hvis «tro» alene er tilstrækkelig, la da al møie fare, «spis, drik og vær glad», tænk ikke paa den dag imorgen, ja neppe paa idag; tilbring din tid i fornøielse, og endelig naar du skal dø, saa blot fold dine hænder i en efterlignet bøn og si: «Jeg tror», — og bli saa løftet paa englevinger like til de himmelske boliger hvor glæde lyser, og hvor, la mig si Eder det ret ut, I vet at I har mindre ret til at være end hedningene der aldrig har hørt Guds navn.

Hvis det, som nutidens prester forkynder er sandt, da er det likegyldig hvad slags liv I lever. Paa den anden side, i det store ukjendte, vil I finde som Eders selskap alle de løgnere, bedragere, hustruplagere, mordere og hvite slavehandlere, som i deres sidste aandedræt sa: «Jeg tror». Hu! Det faar mig til at gyse blot ved tanken paa at skulde samles med saadanne. «Og intet urent skal komme derind», (Aab. 21. 27) det er hvad Bibelen sier om himlen, og dog vil verdens prester sende derind mænd like fra deres plads i fængsler, med hændene endnu dryppende av blod fra deres ofre, mænd som sa: «Jeg tror», da de forstod at de maatte dø. Hvilken trøst er der i saadanne tanker? Jeg føler næsten tilbøielighet til at si: «Hvis disse gaar til himlen, la mig gaa til helvede,» for sikkerlig maa helvede være befolket med noget bedre.

Nu, se paa denne kirkes lærdomme, der er foragtet av al verden. Erindre, at denne kirke sier at engler har været nede fra himlen og bragt med sig kundskap om det liv herefter, hvilken kundskap de har fortalt til mennesker paa denne jord. Den lærer at Kristus kom til jorden for ca. 19 hundre aar siden, for at vise veien tilbake til himlen, og han lærte at veien laa gjennem tro, omvendelse og daab, hvorefter det var nødvendig at motta den Helligaands gave til at lede de omvendte ind i al sandhet. Ingen, der ikke er blit døpt av en som har myndighet kan komme ind i himlens rike. Der er en vei, og *en* vei alene til de velsignede boliger deroppe. — Der er ingen sidedør og kun en port ved hvilken altid staar en vakt, saa ingen kan uset slippe ind.

Denne kirke lærer videre: «I min Faders hus er der mange boliger,» og ledet ved ny aabenbaring, forklares disse boliger nærmere. Himlen er delt og atter delt i grader av herlighet. Der er først det «Celestiale» rike, saa det «Terrestriale» og saa det «Telestiale» rike. Likesom vi har forskjellige grader av magt blandt os idag, og den lavere vil ikke komme ind til den høiere, saa vil det ogsaa være med himmerikes rike, dog paa en fra jorden forskjellig maate. Her vil i almindelighet fødselen bestemme til hvilken klasse vi skal tilhøre, men i himlen kommer det an paa hvad vi har fortjent, og paa dette alene. Tænk over dette: Naar vort liv her er endt, vil vi gaa til det sted vi selv har beredt os for. Gud har sat os her paa jorden og git os vor frie vilje. Kristus gav sit liv for os for at aapne den vei, ved hvilken vi kunde berede os vor egen frelse.

Nu, menneskene vil komme derind, og deres frelse, den stilling de vil indta, beror paa dem selv alene, paa den maate de benyttet sin tid her i livet. Den som vil kan jo tro: «At Jesus gjorde alt for mig», men I vil ikke finde denne lærdom i Bibelen, men derimot vil I finde «at tro uten gjerninger er død.»

Nei, Gud har aldrig gjort for menneskene hvad de kan gjøre for sig selv, og han vil det heller aldrig, og da Kristus døde og viste os veien, var det for at menneskene selv kunde utarbeide deres egen frelse, men om de ikke gjør det, faar de være tilfreds med den plads de faar, om den end er simpel.

Gud har i sit aabenbarede ord git os den klareste veiledning med hensyn til veien der fører os tilbake til ham. Den er saa tydelig at et litet barn kan forstaa den, og ikke engang «en daare kan fare vild». Hvis menneskene vil tro at han selv vil komme ned fra himlen og ta dem ved haanden og si: «Følg med! Kristus gjorde alt der var nødvendig da han var her paa jorden. Alt I har at gjøre er nu at komme og ta en plads like ved den store, hvite trone,» da vil dem finde at de har tat storlig feil. Gud vil ikke gjøre noget saadant. Han har lovet at hvis vi vil ydmyge os, og paa vore bøiede knæ søke ledelse fra ham, vil han gi os sin aand til at lede os ret. Men om vi nogensinde vil komme ind i himlen, da vil vor egen anstrengelse føre os dit.

«I min Faders hus er der mange boliger», ja sikkerlig, men forstaar I ikke at det er Eder selv som avgjør hvad slags bolig I vil erholde naar I kommer der? Og dette formedelst Eders ord og handlinger her i livet. Vi alene sender til himlen de materialer av hvilke vore boliger skal bygges, og vi har kun os selv at dadle om de ikke blir som vi kunde ønske, det være sig et prægtig hus eller en liten hytte.

Nogen vil i de evige boliger regjere som konger og dronninger og andre som tjenere, men vi avgjør selv hvad slags stilling vi ønsker at indta der, og vi kan ikke dadle Gud for det heller, ti vi vil der se og forstaa at hver faar den plads han har fortjent. Dersom I undertiden vil føle anger fordi I ikke gjorde bruk av Eders tid her, kan I ikke dadle denne saa foragtede kirkes medlemmer, ti de gjorde i sandhet alt de kunde for at vise Eder den vei I skulde gaa.

«Jesus gjorde alt for mig.» Dersom denne lærdom er sand, hvorfor da idetheletat gaa i kirke? Hvorfor stræve saa? Men dersom Jesus overlot til Eder at gjøre noget, synes I da ikke det er bedre at utføre det førend det blir for sent? I vet at Kristus snart vil komme igjen. Sammenlign denne kirkes lære med de andre. Verden som sier at alt er gjort for Eder, saa at alt I har at gjøre er at «tro», — og «Mormonkirken» som sier at I maa utføre noget for Eders frelse. Studer disse to lærdomme og se hvilken der er mest logisk og fornuftig, og som ogsaa er efter skriften. Spør da dig selv paany: «Er der noget i det? Har engle gjestet mennesker i disse sidste tider, og gjort skriften klar og veien til himlen tydelig? Har kundskap om Gud tiltat, og er mennesket ansvarlig for sin egen frelse? Endog om det er falsk, se hvilken fremgang denne kirke har. Hvis du tror at du vil erholde en plads hinsides eftersom du har fortjent, tænk da over hvad slags liv man maa leve for at bli værdig til en plads i det «Celestiale» rike. Endog om denne lærdom ikke var sand og engler ikke har været nede fra himlen, tænk da allikevel over hvor meget større aandelig fremgang de har end verdens prester som lærer at tjenende engler ikke længer er nødvendige.

«Tilgiv morderen, løgneren, de hvite slavehandlere», sier verden, og «giv dem plads ved naadens trone», men ta det rene uskyldige barn som, uagtet det ikke er dets feil, ikke blev døpt, og saaledes udøpt døde, og overgi det til helvedes ild.

Venner er dette fornuftig? «Mormonkirken» lærer at alle vil faa endnu en anledning hinsides, endog hedningene, til at høre evangeliet i aandeverdenen, og disse som er døde uten daab, kan faa denne ordinanse utført for sig i de templer som «mormonene» har opreist i denne hensigt.

Er der noget i det? Si mig, mine venner, er der virkenoget i det?

Fra «*Liahona*».

(Oversat av Borghild Nilsen).

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

2det kapitel.

Aarsaken til den formodede konflikt mellem videnskap og religion.

Sandheten er altid harmonisk. Der kan i virkeligheten ikke være nogen konflikt mellem videnskap og religion. Guds direkte aabenbaringer til menneskene vil altid stemme overens med resultatene av sand videnskabelig undersøkelse. Opfindelse og opdagelse er kun utfoldning av menneskets forstand og fatteevne for naturens love, egenskaper og hensigter — virkningen av Guddommens vilje paa menneskets sind. Altsaa, enten man søker efter aandelig sandhet gjennem Guds aabenbaringer, eller man ser paa den materielle verden og undersøker virkningen av de fysiske love, blir resultatet dog det samme. En sandhet, aabenbaret idag til det varme og følsomme menneskehjerte i dets fylde av følelser og sindsbevægelser, kan ikke i nogen væsentlig grad være avvikende fra en sandhet som er skrevet paa en fjern planet, der ruller i rummets dybde, eller paa et fossil, hvis stakkels liv randt hen for tusener av aar siden. Dog har der, forunderlig nok, været strid i mange aar mellem nogen videnskapsgranskere paa den ene side og de, som helliger religionen paa den anden. Næsten alle de store og gode mænd av middelalderen og den nyere tid har deltat i denne kamp paa den ene eller den anden side. Striden har været ført længe, kampen har været mere heftig, beleiringen mere haardnakket og diplomatien mere langtrækkende end tilfældet var med nogen av de felttog som Alexander, Cæsar eller Napoleon ledet.

La os da undersøke aarsaaken til denne konflikt for at vi kan erfare og forstaa noget desangaaende. For det første bør vi være forsigtige og ikke undervurdere videnskapen. Paa hver haand ser vi dens gavnlige virkninger. Føden vi spiser, klærne vi bruker, husene vi bebor, er for en stor del avhængige av den med hensyn til deres eksistens. Naar vi reiser sker det ved videnskapens anvendelse. Bøkene vi læser, er forfærdiget ved dens hjælp. Den besørger forsendelsen av vore budskap til og fra venner og slegtninger; den tilveiebringer lys i vore huser og paa vore gater. Den har i høi grad bidrat til at avhjælpe menneskelig lidelse og til at fremme menneskelig lykke. Den adskiller de civiliserte folkeslag paa jorden fra de barbariske og vilde.

Og hvad har religionen utført? Saalænge den var sand og ren, var den himlens begunstigede barn. Mens den sande kirke eksisterte paa jorden, hvad enten det var den jødiske eller den kristne, hører vi intet om nogen uoverensstemmelse mellem dens medlemmer og granskerne i videnskap. Tvertimot lærer vi av deres skrifter, at Moses, Job, David, Salomon og Esaias var de ledende videnskapsmænd i den tidsalder, hvori de levet. De forstod naturhistorie, arkitektur, billedhuggerkunsten, poesi, musik og botanik, mens de var saa fremskredne i astronomi, at mange av konstellationene endnu bærer de navn som disse oldtidens videnskapsmænd brugte, f. eks. Orion, Pleiader osv. (Se Job. 38, 31. Amos 5, 8). Vi læser ikke om nogen konflikt mellem videnskapens sandheter og Paulus' lærdomme, skjønt han var en av de lærdeste mænd i sin tid. Derimot var Paulus' tale i areopagitenes raad i fuld overensstemmelse med de ideer, som allerede, om end mere eller mindre utydelig var fremsat av de mest berømte græske filosofer. (Se Ap. gj. 17, 19—23).

Det var først efter det store frafald da inspirationens stemme var ophørt, at den store konflikt begyndte mellem videnskap og den saakaldte kristne kirke.

Vi kan endnu bedre forstaa denne kjendsgjerning, naar vi erindrer, at fra apostlenes tid til det 9. aarhundrede var videnskap, litteratur og filosofi omtrent utdød. Ingen kunstskoler florerte, ingen ny skulptur fremkom, der opstod ingen ny stil i arkitektur, intet stort digt blev skrevet, og ingen historie blev samlet av tilstrækkelig værd til at overleveres til vor tidsalder. Det var først da det europæiske samfund kom i berøring med jødiske og saraceniske indflydelser under korstogene og ved saracenernes erobring av Spanien, at en avgjort fremgang sporedes. Som for at utpeke for verden og den virkelige aarsak til dens intellektuelle tilbakegang begyndte Italiens aandelige gjenfødelse med pavenes forvisning til Avignon. Denne forvisning varte over 70 aar, og under deres fraværelse var den sociale og intellektuelle fremgang saa stor, at paven, da han kom tilbake til Rom, fandt det umulig at motstaa den eller at gjenbringe den gamle tilstand i samfundet.

Endog i den frafaldne tilstand gjorde den katolske kirke meget for at forbedre samfundets tilstand. Ved begyndelsen av det 4. aarhundrede av den kristne tidsregning overskyggedes det vestlige Europa av en sky av mer end cimmerisk mørkhet. Det var den gang bebodd av omvandrende vilde. I de paafølgende tusen aar forbedredes deres tilstand meget. Det var i denne periode at befolkningen blev organisert i familier og kommuner. Disse aarhundreder fandt landet fuldt av træller — de forlot det uten en slave. Hvor der hadde været sporløse skoger, fandtes nu gaarde, haver og landsbyer. Istedenfor at blodige høvdinger drak skaal av deres fienders hjerneskalle, lærte nu prester religionens begyndelsesgrunde til folket. Hvor før gladiatoriske kampe hadde karakterisert romersk civilisation, fandtes nu alvorlige, dypsindige mænd i dyp studium over problemene av menneskets frie vilje og moralske ansvar.

Skjønt paavirket av tidens slethet var dog den katolske kirke ophav til mange forbedringer. Den forkyndte lærdommen om en endelig ansvarlighet for personlige handlinger, som de tidligere folkeslag hadde hat meget utydelige begrep om. Under dens ledelse blev lærdommen om menneskets broderskap forkyndt og oplyst ved eksempler, ikke av individuelle menneskekjærlige handlinger, som snart forglemmes, men ogsaa ved oprettelsen av varige institutioner som hospitaler, gamlehjem, skoler og asyler for de trængende samt ved utbredelse av kundskap og befrielse av de undertrykte. Mange av kirkens høieste embedsmænd, ja, endog paver var stegne op av magtens stige fra samfundets lavere klasser, og de viste sig ofte at være forkjæmpere for ret imot magt. I en tyrannisk tidsalder var kirkens organisation dog væsentlig republikansk og banet saaledes veien for de nyere folkelige regjeringer og forberedte menneskenes sind til en større grad av frihet.

Dog var det ikke over nationer og samfund, at Rom viste sin største magt, men i sin kontrollering av private og individuelle interesser. Historien fremviser ikke noget lignende. Paven kunde i Vatikanets stille sale saavel overskue et kontinent med et blik som undersøker ethvert individs private karakter. Var der opstand i Spanien? Kirkens agenter underrettet ham derom. Var der en ukjendt filosof i Tyskland som optegnet resultatet av sine undersøkelser? Han visste ogsaa det. Mens kirkens indflydelse gjorde sig gjældende hos konger og fyrster, ga den ogsaa almisser og hjælp til den hungrende tigger eller den vandrende skald. I hele Europa var der ikke en mand saa ringe eller ukjendt, at dens indflydelse ikke naadde til ham. Omgit av dens høitideligheter mottok enhver sit navn ved dens alter, dens klokkespil forkyndte hans bryllup og dens likklokker lød ved hans begravelse. Ved skriftemaalet fravristet den ham hans livs hemmeligheter, og ved sin ponitens straffet den ham for hans feil. I nødens og sygdommens time søkte hans tjenere ham, lærte ham at sætte sin lid til Gud og styrket ham til livets prøver ved at fremhæve de gode og trofastes eksempler i tidligere dager. Tilsidst mottok den hans livløse legeme i sin hellige jord, for at kunde hvile der indtil opstandelsens morgen. Den hævet kvinden fra en næsten slavelignende stilling og gjorde hende til mandens like og ledsagerske og fik som belønning en trofast ven i ethvert hjem. I en tidsalder, der karakteriseres ved blodsutgydelse og plyndring, løftedes dens haand til de svakes forsvar, og dens hellige steder blev tilflugtssteder for de fortvilede og undertrykte.

Men netop her bestod vanskeligheten. Den saakaldte kristne kirke hadde ved apostasi tapt aabenbaringens nøkkel. Dens beslutninger var ikke basert paa inspirationens røst, men paa fortidens gamle pergamenter. Med krav paa at være Guds kirke ansaa den sine kjendelser for ufeilbare og uigjenkaldelige, sine lærdomme for ubestridelige. Dens ideer var krystalliserte; dens filosofi, dersom det kan kaldes saa, var stillestaaende, som det selvfølgelig maa være tilfælde med alle systemer som hviler paa en endelig og avgjørende aabenbaring fra Gud. Indenfor den katolske kirkes domæne hadde der i et tidsrum av et tusen aar, nemlig fra apostlenes tid til det 11. aarhundrede, ikke været skrevet en bok eller utført et maleri eller uthugget et billede av tilstrækkelig værd til at frelse skaperens navn fra forglemmelse. En mørk sky av intellektuel stagnation faldt over Europa, en usynlig atmosfære som var rede til at nedbryte baade moralsk og fysisk hvad somhelst som søkte at motstaa dens tyngde. Det eneste lyspunkt kom fra nogen jødiske og muhamedanske lærdes bestræbelser. Kirken fremviste sin menneskelige, men benegtet sin guddommelige oprindelse ved at søke at paatvinge samfundet visse faste love i motstrid med høiere sandheter og en fremadskridende civilisation. (Forts.)

Bemerkninger.

Av den præsiderende biskop *C. W. Nibley.*

Det er en sak av stor tilfredshet at vite hvorledes de Sidste Dages Hellige tar vare paa deres fattige og trængende. Uten tvil findes der en og anden som undgaar at tiltrække sig biskoppens eller den kvindelige hjælpeforenings opmerksomhet i enkelte menigheter, men dette er vistnok en sjeldenhet.

Kirken er berettiget til ros fordi der i den ikke findes tiggere. Dette med et medlemsantal av omtrent 500 000 i de Forenede Stater, er noget ualmindelig. Nu kommer spørsmaalet: Hvorledes kan dette utføres? La os derfor undersøke saken litt nærmere.

Gjennem det hellige prestedømme, blir de Hellige belærte om vigtigheten av at holde den første søndag i hver maaned som en faste- og bededag. I alle organiserte menigheter av kirken blir fastemøter avholdt paa den dag. De Hellige kommer tilsammen fastende og bedende, samt avlægger deres vidnesbyrd om Herrens godhet imot dem. Det er et forlangende fra kirken til hvert medlem at de faster den dag.

Det er Bibelens lære at fasten skulde vare fra solnedgang til solnedgang. Og en saadan faste av 24 timer er tilfredsstillende til Herren, men det første præsidentskap av Hans kirke har avgit den proklamation til alle medlemmer, at dersom de ikke fastet den fulde tid, bør de i det mindste avholde sig fra at spise de to første maaltider paa den første søndag i hver maaned. Dette forlangende kan lettelig efterkommes av den svakeste av de Hellige, eller av enhver som kan kaldes hellig. Det kan dog sies med sandhet at der findes et stort antal som slet ikke holder denne faste, men dette forandrer ikke princippet, for der findes alle tider de som ikke vil adlyde Guds bud.

Men det bringer ubetinget Guds velbehag til alle, som vil faste de to første maaltider paa fastedagen og lægge tilside de midler som herved blir indspart som et fasteoffer for de fattige.

La os nu overveie hvad resultatet av dette vilde bli. Alene her i de Forenede Stater har vi mere end 500 000 medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige. Anta nu at hvert maaltid kostet 10 cent, to maaltider vilde bli 20 cent for hvert medlem og for 500 000 vilde det bli et hundrede tusen dollar for hver maaned eller en million to hundrede tusen dollar pr. aar som vilde være tilstrækkelig til at forsørge alle de fattige som findes i kirken.

Denne Herrens befaling er saa let og simpel at enhver burde kunde forstaa og adlyde, og aldrig betragte dette som en byrde.

For paa denne maate utlægger hvert medlem 20 cent om maaneden, uten at det i virkeligheten har kostet dem noget, uten netop at undvære disse to maaltider, som i almindelighet ikke vil være skadelig, men ofte virke til fordel for det menneskelige system.

Der findes for nærværende mange menigheter hvor der ikke er nogen som trænger understøttelse, og derfor har undladt at indsamle fasteoffer. Dette er aldeles galt. Vi er befalt at faste og bede. Vi har likeledes blit belærte om at overlevere til vore biskopper disse frivillige fasteoffer, enten der findes fattige i vor egen menighet eller ei, for om der ikke er, findes der fuldt op av steder hvor der er tilstrækkelig til at benytte alt som kan bli samlet, og desuten maa søke andre bidrag fra kirken, som ogsaa villig indrømmes, da det er til hele kirkens fordel at dens fattige ikke lider nød.

Et av de vanskeligste spørsmaal som i vor tid beskjæftiger mange ledende mænd og kvinder som i sympati og retfærdig interesse tragter efter at avhjælpe nød og fattigdom, er maaten, som dette bedst kan utføres paa.

Disse menneskekjærlige personer gir meget av sin tid og midler, men finder at en organisation for at utdele og efterse de fattiges interesser er meget kostbar. Det blir nødvendig at leie kontor, samt mandskap til at utføre alt arbeide, og naar alle utgifter er klarerte er muligens den største del av pengene forbrugte uten at de trængende har erholdt noget derav.

Saadan er det ikke med den organisation som Herren har oprettet. I den er ingen betalte arbeidere, der er ingen utgifter for nogetsomhelst. Biskopper og de kvindelige hjælpeforeninger varetar utdelingen, og alt blir gjort uten betaling, saa hver cent blir benyttet for de fattige. Der er ogsaa at betragte den venlighet og interesse hvormed vore kjære søstre av de kvindelige hjælpeforeninger utfører dette arbeide, alle tider nedbedende Herrens velsignelse over de trængende, samt et opmuntrende kjærlig ord, som i virkeligheten bidrar meget til at den gave som erholdes synes at ha mere værdi og skatteres derfor høiere av mottageren.

Tænk hvilken velsignelse det vilde være om folket i de Forenede Stater vilde anta denne plan, som praktiseres i vor kirke.

Dersom de hundrede og fem millioner mennesker i dette land vilde gi den lille sum av 20 cent pr. maaned vilde dette utgjøre den høie sum av 252 millioner dollar om aaret. Ingen vilde føle noget tap. Nei! heller vilde enhver ha fordel av denne simple faste, og den store sum samlet vilde være mere end nok til atta vare paa alle fattige i dette land, dersom det utførtes efter samme mønster som i vor kirke — uten løn eller utgifter.

Hvor forunderlige er Herrens veier, naar de sammenlignes med verdens visdom. Ja! det er en sandhet, som profeten sa: «De vises visdom skulde forgaa og de forstandiges forstand skulde skjule sig.»

Forældre og barn.

Hædre din far og mor
at det kan gaa dig vel,
og du maa længe leve i landet.

Hvilke store og herlige forjættelser og rike velsignelser er det ikke som loves i dette bud. Hvad er det ikke for eftertragtelsesværdige goder som vi her kan nyte godt av. Og det kun paa disse betingelser at hædre far og mor.

Her har forældre en stor opgave, en opgave hvor resultatet blir hæder for dem selv, et langt og lykkelig liv for sine barn.

Forældre og barn. Mellem disse, og da især moren, har selve naturen git av sin overflod; ti hvad kan vel sammenlignes med denne kjærlighet, dette ømhetens baand som binder disse til hverandre. Dette er den alt opofrende kjærlighet, dette er de ømmeste baand som findes paa denne vor kjærlighetsforladte jord. Dette er den kjærlighet som haaber alt, taaler alt, utstaar alt og som utelukker al egoisme. Vi ser saaledes at dette er den egte uforfalskede kjærlighet. Og vi skulde da tro at dette kjærlighetens baand ikke vilde briste, men vedvare, ja, at det vilde fortsætte (for at benytte digterens ord), «helt op i de graanende dage», ja det skulde tænkes, men tiden er anderledes. Vi bedrøves av de erfaringer vi har paa det omraade.

Forældre! Følger de med oplysningens utvikling, følger de den opvoksende ungdoms utviklingsretning. Nu ja, finder vi saa at de illusioner, de idealer som forældre har baaret paa, finder vi at de i de fleste tilfælder naaes, finder vi dette kjærlighetens baand like fast. Jeg mener nei for de flestes vedkommende. Vi er blit sørgelig skuffet. Vi ser med forfærdelse hvorledes den moderne aandsutvikling drar ungdommen længer og længer fra sine hjem og forældre, og fra Gud vor himmelske Fader, som i sin naades godhet lover dem et langt og lykkelig liv, paa betingelse av at hædre far og mor. Men hvad kan grunden være til at forholdene er slike? Er det vor tids luner? Ja, mange mennesker ler kun av det hele eller anser det som en følge av fremskridt og tidens frihetsutvikling, de gir sig over i de tanker at man maa følge med strømmen. Men her maa vi være paa vakt. Betænker vi at familielivet er menneskeslegtens jordbund, og at det er i denne jord de blir sat til at vokse og trives, og til at bære frugter, og at det er herfra de kommende slegter utgaar, og av familielivets skjød utvikler de følgende begivenheter og tidsaand sig. Nu vet vi hvad for et stort ansvar der hviler paa os. Men vi vet av erfaring at det ikke er saa liketil, nu som før, at faa barn til at være lydige. Det kan merkes i en tidlig alder at de vil forsøke paa at befri sig for forældrenes myndighet. Vel er det i barn en ond som god natur, og det er den onde natur som her gjør sig gjældende i form av stivsind, trods og egenvilje, og som utvikler sig til den rene oprørsaand mot den faderlige og moderlige autoritet. Det gjør isandhet et daarlig indtryk at lægge merke til den næsvishet, opblaasthet og foragt som findes hos saa mange barn, og dette er en stor fare som forøkes ved at forældrene ser gjennem fingrene med deres ulydighet, med deres vrantenhet og trods, ja de tar til og med mot stygge og næsvise svar. Men kunde ikke dette onde, om ikke tilintetgjøres saa avværges endel? Jo, men det at forældre ser gjennem fingrene med dem, er de selv aarsak i at opegge barnets trang til egenvilje som da faar utvikle sig og kan faa uanede følger.

Forældrene vet nok at dette ikke er rigtig, men de er for bløtagtige til at bruke tugt. Men vil vi lytte til den store vismand Salomon's ord som lyder: «Den som sparer sit ris, hater sin søn.» Om der findes forældre som hater sine barn kan de intet værre gjøre dem end at la dem vokse op uten tugt. Ti da vil barnets onde natur faa frit spillerum, det vil vokse op i fuldstændig ufølsomhet for sine medmennesker, dets tanker vil koncentreres kun om sit eget jeg. Dette vilde vel paa en maate gaa de første barneaar, men saa begynder skolen og dermed tvang. Jeg vet at barn som hadde disse svakheter da de begyndte paa skolen, var aldeles umulige at omgaaes med baade for lærer og kamerater og tilsidst maatte de sættes i privat skole. Men saa længe forældrene levet hadde de et hjem, men siden? Hvad vilde da dette stakkels individ ha av mot og trøst til at møte livets motgang og gjenvordigheter. Det vilde føle sig som en fugl der i lange tider har sittet i bur og saa blir sluppet løs, den vet ikke hvorhen den skal ta veien og finder ikke medfølelse hos sine medskabninger.

Jeg er fuldt paa det rene med de mange vanskeligheter barneopdragelsen er forbundet med, da der ikke altid er den rette sympati hos forældrene. I tilfælder hvor f. eks. den ene part har barnets fremtid for øie og saaledes ikke vil la det faa for lange tøiler, men lar det gjennemgaa en retfærdig straf for at forebygge videre ulydighet. Og da saa den anden part sætter sig imot med alle midler, ja da er det isandhet ikke godt at opdra sine barn.

Hvis nu ikke den ene part indser og erkjender sin feilagtige opfatning, saa kan dette forholds situation lettere tænkes end beskrives.

Men det er ogsaa mest med disse forhold for øiet jeg skriver dette. Ti jeg kunde fremlægge mange beviser paa hvor slike forhold bandlyser al familielivets fred og hygge og hvor moralen hos barn er blit slappet, fysisk som aandelig, og hvor barna, og da især pikene har faat færdes upaaagtet paa gater og stræder, og det nu i denne usædelighetens tid, hvor smaa barn blir lokket paa alle maater i form av nogen øre eller godter som er uskyldighetens pris.

La os vogte og advare vore barn imot dette forfærdelige uvæsen, og la os opdra dem i kjærlighet og retfærdig strenghet og lære dem at holde alt det Gud har befalt os. Da vil vi faa en slegt som hædrer far og mor.

Ant. E. Evensen.

Daab.

Daabshandling blev utført lørdag den 4. februar under ledelse av missionspræsident Aug. S. Schow, som samtidig omtalte daabens store betydning og om indlemmelsen i Guds rike.

Daaben forrettedes av ældste Otto Gebhardt, og følgende otte personer blev ved anledningen døpt: Marta Christiansen, Inga Larsen, Aase Larsen, Christian Christiansen, Ole Larsen, Ingvald Christiansen, Wilford Schou og Niels Larsen.

Senere samledes daabskandidatene i det lille lokale, hvor de fik haandspaalæggelse. Der var en stor forsamling tilstede og der hersket en god aand blandt de forsamlede.

Korrespondanse.

Kasfjord den 28. januar 1922.

Missionspræsident Aug. S. Schow.

Da jeg ønsker at abonnere paa bladet «*Morgenstjernen*», sender jeg herved kr. 15.00 som forskud for 2 aar. Jeg har nylig faat de to første nummer fra Trondhjem og synes udmerket godt om bladet.

Ærbødigst
Markus Eilertsen.

«Jo større du er, jo mere ydmyg dig selv, saa skal du finde naade for Herren.»

«Forskyd ikke en elendig, som ydmygelig beder dig, og vend ikke dit ansigt fra en fattig.»

«Forfægt sandheten indtil døden, saa skal den Herre Gud stride for dig.»

INDHOLD:

Er der noget i det? 49
Filosofien av evangeliet . . .54
Bemerkninger 58
Forældre og barn 61
Daab 64
Korrespondanse 64

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhaugsgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.